PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

Warszawa, 30 marca 2026 r.

DIH-2.707.36.2025.PS

DECYZJA DIH-2 NR 1.2026

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]"

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691) dalej zwanej: „kpa", art. 35a pkt 9 lit. b, art. 35d ust. 1 pkt 1 i ust. 4 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2025 r. poz. 1529) dalej zwanej: „ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw", art. 5 ust. 2 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 229, ze zm.) dalej jako: „ustawa o Inspekcji Handlowej", Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dalej: „Prezes Urzędu" lub „organ odwoławczy", po rozpatrzeniu odwołania z 10 grudnia 2025 r., wniesionego przez pełnomocnika przedsiębiorcy p. Filipa Gajewskiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą OPAŁ-BUD Filip Gajewski w Gnieźnie (dalej zwanej: „stroną") od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 25 listopada 2025 r. nr NR.8361.113.2025 (doręczonej 28 listopada 2025 r.), nakładającej na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 10 000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) z tytułu wystawienia świadectwa jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego były niezgodne ze stanem faktycznym, **postanawia utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej (dalej: „Wielkopolski WIIH" lub „organ pierwszej instancji") 18 grudnia 2025 r. przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie strony wraz aktami kontroli i postępowania administracyjnego.

1 lipca 2025 r., inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego WIIH, działając na podstawie i w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli nr NR.8361.113.2025, podjęli czynności w należącym do strony składzie opału, której zakres przedmiotowy obejmował kontrolę jakości paliw stałych, kontrolę przechowywania kopii zaświadczeń i dokumentów, o których mowa w art. 6b ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, kontrolę realizacji obowiązków, o których mowa w art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, tj. wystawiania świadectw jakości paliw stałych ich przechowywania i przekazywania nabywcom kopii tych świadectw, kontrolę realizacji zakazu wprowadzania do obrotu paliw stałych, o których mowa w art. 7 ust. 7a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw; kontrolę dokumentów dotyczących pochodzenia paliwa stałego, o których mowa w art. 13 ustawy o szczególnych rozwiązaniach w zakresie przeciwdziałania wspieraniu agresji na Ukrainę oraz służących ochronie bezpieczeństwa narodowego (Dz. U. z 2025 r. poz. 514).

Czynności kontrolne przeprowadzono w należącym do strony składzie opału znajdującym się w miejscu wykonywania działalności gospodarczej figurującym w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej (dalej jako: CEIDG). Kontrolę wszczęto w obecności pracownika, uznanego za osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa zgodnie z art. 97 ustawy z 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2025 r. poz. 1071, ze zm.).

Ustalono, że przedsiębiorca wprowadza do obrotu paliwa stałe przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1MW, o którym mowa w art. 2 pkt 4a lit. a) i b) ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W momencie wszczęcia kontroli w ofercie handlowej znajdowały się następujące partie paliwa stałego:
- węgiel kamienny orzech (luz) w ilości 23 t;
- węgiel kamienny orzech workowany (25 kg/ szt.) w ilości 22 t;
- węgiel kamienny groszek (luz), w ilości 2 t;
- węgiel kamienny groszek workowany (25 kg/ szt.), w ilości 6 t.

Ustalono, że kontrolowany należy do grupy mikroprzedsiębiorców.

W toku kontroli 1 lipca 2025 r. wymienieni w upoważnieniu do przeprowadzenia kontroli pracownicy niezależnego akredytowanego laboratorium SGS Polska Sp. z o. o., w obecności inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego WIIH, pobrali z partii węgla kamiennego w sortymencie orzech (luz) 23 ton – próbkę przeznaczoną do badań nr 0933/25/4750 w ilości 79,85 kg i próbkę kontrolną nr 7090/25/4750 w ilości 80,15 kg. Czynność poboru udokumentowano w protokole pobrania próbek paliwa nr 00007. Następnie w tym samym dniu inspektorzy przekazali pobrane próbki paliwa stałego do niezależnego akredytowanego laboratorium SGS Polska Sp. z o.o., według protokołu przyjęcia próbek do badania nr 20/200004203/329-001A. Do laboratorium przekazano kopię świadectwa jakości paliw stałych nr PARP01072502 (SJP01072502) z 1 lipca 2025 r.

W toku kontroli inspektorzy sporządzili również protokół pobrania próbek do użytku wewnętrznego Inspekcji Handlowej.

Inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego WIIH ustalili, że strona wystawia, przekazuje i przechowuje oświadczenia o pochodzeniu węgla, o których mowa w art. 13 ust. 2 ustawy o szczególnych rozwiązaniach. Na podstawie uzyskanych dokumentów stwierdzono również, że kontrolowany przedsiębiorca sporządza, przekazuje i przechowuje świadectwa jakości dla paliw stałych. Oświadczenia strony załączono do akt sprawy.

Strona została pouczona o treści art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, czyli o uprawnieniu zgłoszenia uwag bezpośrednio do protokołu kontroli lub wniesienia ich na piśmie w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu. Protokół kontroli nr NR.8361.113.2025 został odczytany na terenie kontrolowanej placówki 3 lipca 2025 r. i podpisany bez uwag przez osobę czynną w lokalu.

Z uwagi na nieobecność w miejscu przeprowadzenia kontroli przedsiębiorcy lub upoważnionego przedstawiciela przedsiębiorcy, Wielkopolski WIIH przesłał pismem z 4 lipca 2025 r. dokumenty dotyczące kontroli (upoważnienie wraz z pouczenie, protokół kontroli wraz załącznikami i protokół pobrania próbek oraz klauzula RODO) do strony. Strona odebrała pismo 8 lipca 2025 r.

Badanie przeprowadzone przez niezależne, akredytowane laboratorium SGS Polska Sp. z o. o. udokumentowane protokołem z badań nr 20/200004203/329-001A z 14 lipca 2025 r. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyleń, o których mowa w § 2 rozporządzenia Ministra Przemysłu oraz Ministra Klimatu i Środowiska z 4 listopada 2024 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1618), zwanego dalej także „rozporządzeniem w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych", wykazało, że wprowadzany do obrotu w dniu kontroli, tj. 1 lipca 2025 r. węgiel kamienny w sortymencie orzech (luz), nr próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań 0933/25/4750, spełniał wymagania określone w ww. rozporządzeniu. Natomiast badanie ww. próbki, wykazało, że wprowadzany do obrotu w dniu kontroli, tj. 1 lipca 2025 r. węgiel kamienny w sortymencie orzech (luz), nie spełniał wymagań jakościowych wskazanych przez stronę w treści świadectwa jakości nr PARP01072502 (SJP01072502) z 1 lipca 2025 r., ze względu na zawyżoną zawartość części lotnych, która wynosiła 39,78% przy maksymalnych wymaganiach jakościowych wynoszących 37,5% i dopuszczalnym odchyleniu wynoszącym ≤37,5+0,75%.

Ponieważ badanie próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań nr 0933/25/4750 wykazało niezgodność z parametrami wskazanymi w wystawionym przez stronę w świadectwie jakości paliw stałych nr PARPO1072502 (SJP01072502) z 1 lipca 2025 r., badanie próbki kontrolnej nr 7090/25/4750 przeprowadzono z urzędu, zgodnie z art. 22 ust. 7a pkt 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Badanie przeprowadzone przez niezależne, akredytowane laboratorium SGS Polska Sp. z o. o. udokumentowane protokołem z badań nr 20/200004203/329-001AK z 14 lipca 2025 r. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyleń, o których mowa w § 2 rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych, wykazało, że wprowadzany do obrotu w dniu kontroli, tj. 1 lipca 2025 r. węgiel kamienny w sortymencie orzech (luz), nr próbki kontrolnej paliwa stałego 7090/25/4750, nie spełniał wymagań jakościowych wskazanych przez stronę w treści świadectwa jakości nr PARP01072502 (SJP01072502) z 1 lipca 2025 r. ze względu na zawyżoną zawartość części lotnych, która wynosiła 39,44% przy maksymalnych wymaganiach jakościowych wynoszących 37,5% i dopuszczalnym odchyleniu wynoszącym ≤37,5+0,75%.

W związku z wynikami badań próbek węgla kamiennego w sortymencie orzech (luz), pobranych w toku kontroli 1 lipca 2025 r., Wielkopolski WIIH pismem z 18 lipca 2025 r. poinformował o wynikach przeprowadzonych badań. Stronie doręczono (23 lipca 2025 r.) egzemplarze sprawozdań z badań nr 20/200004203/329-001A z 14 lipca 2025 r. dotyczącego próbki nr 0933/25/4750 oraz nr 20/200004203/329-001AK z 14 lipca 2025 r. dotyczącego próbki kontrolnej nr 7090/25/4750. Z powyższych dokumentów wynika, że badania wykazały niezgodność parametrów jakościowych oferowanego do sprzedaży 1 lipca 2025 r. węgla w sortymencie orzech (luz) z wymaganiami wskazanymi przez przedsiębiorcę w świadectwie jakości nr PARP01072502 (SJP01072502) z 1 lipca 2025 r.

Pismem z 27 października 2025 r. Wielkopolski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia w drodze decyzji administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, tj. z tytułu wystawienia świadectwa jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego były niezgodne ze stanem faktycznym. Organ pierwszej instancji w treści zawiadomienia o wszczęciu postępowania wezwał przedsiębiorcę do przesłania informacji o wielkości obrotu z działalności lub wartości paliw stałych

wprowadzonych przez nią do obrotu w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli. Strona została pouczona o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m. in. składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Pismo zostało doręczone 30 października 2025 r.

17 listopada 2025 r., do Wielkopolskiego WIIH wpłynęło pismo z 12 listopada 2025 r., w którym pełnomocnik strony przedstawił stanowisko oraz poinformował o wartości sprzedaży paliw stałych wprowadzonych przez nią do obrotu w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli tj. w 2024 r. Ponadto wniósł o odstąpienie od nałożenia na stronę administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu. W razie nieuwzględnienia powyższego, wnioskował o wymierzenie stronie kary pieniężnej w najniższym możliwym wymiarze. Wniósł również o przeprowadzenie dowodów z dokumentów: świadectwa jakości paliw stałych z 30 sierpnia 2025 r., 22 września 2025 r. i 20 października 2025 r. — w celu wykazania zaprzestania naruszania prawa oraz protokołów z kontroli z 5 kwietnia 2022 r., 14 listopada 2022 r. i 30 listopada 2022 r. — w celu wykazania prawidłowości, rzetelności i zgodności z prawem prowadzenia dotychczasowej działalności strony. W piśmie pełnomocnik strony wskazał między innymi, że badania laboratoryjne paliwa wykazały jedynie nieznaczne odstępstwo (2 punkty procentowe) jednego parametru - zawartość części lotnych. Podkreślił przy tym, że skala naruszenia prawa jest znikoma, a skutki przedmiotowej niezgodności nie mogą być klasyfikowane jako znaczące. W opinii pełnomocnika strony, świadectwo jakości nie stanowi podstawy podjęcia decyzji o zakupie węgla, a najistotniejszym czynnikiem decyzyjnym w procesie zakupu jest jego cena oraz świadomość nabycia go od legalnie działającego przedsiębiorcy o ugruntowanej renomie. Ponadto, wskazał że kwestionowany parametr „Zawartość części lotnych" nie jest obligatoryjny, a pozostałe parametry w przekazanym świadectwie jakości spełniały wymagania. Wyjaśniono, że przy wystawianiu świadectw jakości paliw stałych strona bazuje na parametrach wskazanych w dokumentach otrzymanych od dostawców paliwa, których ze względu na koszty, nie weryfikuje poprzez badania laboratoryjne. Rubryka „Zawartość części lotnych" została omyłkowo pozostawiona w wystawianych świadectwach. Pełnomocnik strony wskazuje, że nie doszło do celowego i świadomego wprowadzania w błąd nabywców, a od czasu zapoznania się z wynikami kontroli WIIH, świadectwa jakości przedsiębiorca pozostawia bez oznaczenia nieobowiązkowego parametru.

Wielkopolski WIIH, postanowieniem z 21 listopada 2025 r. poinformował stronę o uwzględnieniu wniosku o przeprowadzeniu postępowania dowodowego z ww. dokumentów. Po analizie zgromadzonego materiału dowodowego Wielkopolski WIIH uznał, że wymierzenie kary pieniężnej w przedmiotowej sprawie jest zasadne, dlatego też 25 listopada 2025 r. wydał decyzję sygn. (NR.8361.113.2025) wymierzając stronie karę pieniężną w wysokości 10 000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych 00/100), w związku z wystawieniem świadectwa jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego były niezgodne ze stanem faktycznym.

Strona pismem z 10 grudnia 2025 r. (wysłanym 11 grudnia 2025 r.) z zachowaniem ustawowego terminu odwołała się od decyzji Wielkopolskiego WIIH zarzucając jej naruszenie przepisów postępowania mający istotny wpływ na rozstrzygnięcie, mianowicie:

1) art. 7, art. 77 i art. 80 kpa - przez brak wyczerpującego rozpatrzenia materiału dowodowego i niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności mających wpływ na ocenę stopnia szkodliwości naruszenia, zawinienia oraz dotychczasowej działalności strony,

2) art. 189f § 1 pkt 1 kpa - przez pominięcie zastosowania instytucji odstąpienia od nałożenia kary, pomimo znikomej wagi naruszenia prawa i zaprzestania jego naruszania przez stronę.

Pełnomocnik strony wniósł o uchylenie decyzji w całości i umorzenie postępowania.

Zdaniem pełnomocnika strony „..naruszenie dotyczyło wyłącznie nieobowiązkowego parametru, który nie jest żadnym z kluczowych parametrów jakości paliwa z punktu widzenia konsumenta ani ochrony środowiska. Odchylenie nie miało i nie mogło mieć wpływu na bezpieczeństwo użytkowania paliwa, jego właściwości użytkowe, wartości opalowej ani interes konsumenta. Umieszczenie parametru „Zawartość części lotnych" w świadectwie było błędem technicznym, a nie świadomym celowym podaniem nieprawdziwych danych. Nie jest on wymagany ustawowo, a zatem jego brak nie powoduje żadnych sankcji. Z tego powodu, jego błędne oznaczenie - w stopniu minimalnie przekraczającym wartości deklarowaną - powinno zostać poddane ocenie z uwzględnieniem zasady proporcjonalności. Nadto zdaniem pełnomocnika strony, nie można przyjąć, że konsument został wprowadzony w błąd co do jakości paliwa, ponieważ parametr części lotnych nie stanowi elementu, na podstawie którego konsumenci podejmują decyzje zakupowe. Jest to parametr typowo techniczny...".

Pełnomocnik strony zarzucił organowi pierwszej instancji, że pomimo wskazania tych okoliczności we wcześniejszych wyjaśnieniach organ nie uwzględnił prośby strony zastosowania art. 189f kpa. Pełnomocnik wskazał, że organ w wydanej decyzji ograniczył się do ogólnikowego stwierdzenia o konieczności wymierzenia kary, bez analizy znikomej wagi naruszenia, braku winy umyślnej oraz natychmiastowej reakcji strony, co według pełnomocnika strony stanowi naruszenie art. 7, 8, 77 i 80 kpa. Ponadto zarzuca organowi, że wbrew postulatowi pełnomocnika strony zawartemu w piśmie z 12 listopada 2025 r., przy ocenie wystąpienia przestanki znikomej wagi naruszenia, organ nie wziął pod uwagę całokształtu okoliczności danego przypadku zarówno o charakterze przedmiotowym, jak i podmiotowym. Pełnomocnik podkreślił również, że strona opierała się na świadectwie jakości wystawionym przez dostawcę paliwa i nie dysponowała instrumentami ani możliwością powtarzania badań we własnym zakresie. Ponadto działała całkowicie w dobrej wierze i natychmiastowe skorygowanie praktyki (usunięcie parametru) potwierdza brak zamiaru osiągnięcia korzyści kosztem konsumentów.

Pismem z 19 grudnia 2025 r. Prezes Urzędu, zgodnie z art. 10 § 1 kpa, poinformował stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Pismo zostało doręczone stronie 12 stycznia br.

Prezes Urzędu pismem z 6 lutego br. zwrócił się do laboratorium SGS Polska Sp. z o.o. z prośbą o przedstawienie stanowiska i wskazanie wpływu wartości parametru zawartość części lotnych na cechy użytkowe paliwa stałego. W odpowiedzi z 9 lutego br. Laboratorium SGS Polska Sp. z o.o. wskazało, że węgiel który posiada mniejszą zawartość części lotnych podczas spalania wyemituje mniej zanieczyszczeń. Mniejsza zawartość części lotnych oznacza mniejsza emisję zanieczyszczeń do środowiska. Prezes Urzędu w piśmie z 10 lutego br. przekazał stronie pytanie i ww. odpowiedź laboratorium. Ponadto ww. piśmie poinformował, że zgodnie z art. 75 § 1 kpa, zapytanie oraz odpowiedź niezależnego laboratorium SGS Polska Sp. z o.o. włączono do akt sprawy jako nowy dowód w sprawie,

jednocześnie wskazując na uprawnienia strony tj. prawo wypowiedzenia się w sprawie. Z tego względu, w celu umożliwienia stronie wypowiedzenia się w sprawie nowego dowodu (doręczonego stronie 3 marca br.), przedłużono termin zakończenia postępowania do 31 marca br. Strona nie skorzystała z przysługującego jego prawa.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu ustalił i stwierdził, co następuje.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

W myśl art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor, jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Organem wyższego stopnia jest Prezes Urzędu.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości". Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a, b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania. Zakres przedmiotowy świadectwa jakości zdefiniowany jest w art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Zgodnie z art. 6d pkt 6 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw przedsiębiorca wprowadzający paliwa stałe do obrotu ma obowiązek w świadectwie jakości wskazać wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy.

Z powołanych wyżej przepisów, wynika iż przedsiębiorcy wprowadzając paliwa stałe do obrotu są obowiązani do wystawiania świadectwa jakości, tj. dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach szczególnych oraz deklarowania rzeczywistych parametrów. Przedsiębiorca, wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wystawia świadectwo jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne ze stanem faktycznym podlega karze pieniężnej na podstawie art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Na wstępie należy zauważyć, że w dniu wszczęcia kontroli 1 lipca 2025 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego WIIH pobrali do badań paliwo stałe orzech (luz) z pryzmy

23 ton, do którego pracownik uznany za stronę czynną przekazał świadectwo jakości paliwa stałego nr PARP01072502 (SJP01072502) z 1 lipca 2025 r.

Badania przeprowadzone przez niezależne, akredytowane laboratorium SGS Polska Sp. z o. o. zostały udokumentowane protokołami z badań dotyczącymi próbki przeznaczonej do badań nr 0933/25/4750 (sprawozdanie nr 20/200004203/329-001A z 14 lipca 2025 r.) oraz próbki kontrolnej nr 7090/25/4750 (sprawozdanie nr 20/200004203/329-001AK z 14 lipca 2025.). Prezes Urzędu wyjaśnia, że badania te wykazały i potwierdziły niezgodność parametrów jakościowych oferowanego do sprzedaży 1 lipca 2025 r. węgla kamiennego w sortymencie orzech (luz) z wymaganiami wskazanymi przez stronę w świadectwie jakości nr PARP01072502 (SJP01072502) z 1 lipca 2025 r. Zgodnie z art. 22 ust. 9 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wyniki badań pobranych próbek paliw stałych u przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu paliwa stałe stosuje się do ilości paliwa stałego, o której mowa w art. 20 ust. 2 pkt 8a ww. ustawy tj. z której pobrano próbki tego paliwa stałego.

Prezes Urzędu po ponownym przeprowadzeniu postępowania odniósł się do zarzutów podniesionych w odwołaniu wniesionym przez stronę.

Strona zaskarżyła decyzję Wielkopolskiego WIIH z 25 listopada 2025 r., (sygn. NR.8361.113.2025) w całości i wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i orzeczenie co do istoty na podstawie art. 189f § 1 kpa tj. odstąpienie od wymierzenia kary i poprzestanie na pouczeniu.

Odnosząc się do zarzutu strony naruszenia art. 7 kpa w związku z art. 77 § 1 kpa, art. 80 kpa, a także art. 8 kpa poprzez nieuwzględnienie wszechstronnego materiału dowodowego i nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy oraz nieprowadzenia przez organ do starannego i zgodnego z przepisami prawa prowadzenia postępowania mającego zagwarantować równość wobec prawa należy stwierdzić, co następuje.

Organ odwoławczy wskazuje, że wyrażona w art. 7 kpa zasada odnosi się w równym stopniu do zakresu i wnikliwości postępowania wyjaśniającego i dowodowego, jak i do stosowania norm prawa materialnego, to jest do całokształtu przepisów prawnych służących załatwieniu sprawy. W myśl art. 7 kpa w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek strony podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Jak słusznie wyjaśnił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku wydanym w innej sprawie z artykułu 7 kpa wynika, że *„organy administracji mają obowiązek podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego. Obowiązek organów administracji polega na przeprowadzaniu czynności, które są niezbędne do wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy nie zaś wszelkich czynności, których przeprowadzenia żąda strona postępowania. Oceny materiału dowodowego nie można uznać za ocenę dowolną i wykraczającą poza granicę swobodnej oceny dowodów jeżeli nie narusza ona zasad logiki, jak również nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym. Możliwość przedstawienia przez stronę odmiennej oceny materiału dowodowego nie oznacza, że ocena, której dokonały organy administracji […], jest oceną błędną”* (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 listopada 2021 r. sygn. akt II OSK 3631/18, Legalis nr 2654501).

Zgromadzony w rozpatrywanej sprawie materiał dowodowy, pozwalał na pełną i dogłębną analizę sprawy. Organ zgodnie z art. 80 kpa ocenił na podstawie całokształtu materiału

dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż Wielkopolski WIIH oparł się na ustaleniach kontroli oraz na dowodach zebranych w toku postępowania. Zgodnie z art. 76 § 1 kpa protokół kontroli i akta kontroli stanowią dokument urzędowy, a więc dowód tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone. Dowodami w sprawie są protokół kontroli nr NR.8361.113.2025 r. który strona otrzymała i do którego nie wniosła uwag jak również wystawione i przekazane przez stronę świadectwo jakości nr PARP01072502 (SJP01072502) z 1 lipca 2025 r., w którym strona zadeklarowała jakie parametry i jakie wartości paliwo spełnia. Ponadto także sprawozdania z badań laboratoryjnych (sprawozdanie z badań nr 20/200004203/329-001A z 14 lipca 2025 r. oraz nr 20/200004203/329-001AK z 14 lipca 2025 r.). Badania laboratoryjne węgla kamiennego orzech (luz) tj. próbki nr 0933/25/4750 i próbki kontrolnej nr 7090/25/4750, jednoznacznie wykazały, że nie spełnia on wymagań jakościowych zadeklarowanych przez stronę w świadectwie jakości, a pobrane próbki pochodziły z partii paliwa stałego wprowadzanego do obrotu przez stronę w ilości 23 ton.

Zgodnie z art. 8 kpa organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 24 czerwca 2022 r., I GSK 2663/18 jasno wskazał że *„z zasady wyrażonej w art. 8 kpa wynika przede wszystkim wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i decyzje wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do władzy publicznej nawet wtedy, gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań”*. Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż Wielkopolski WIIH, wypełnił znamiona art. 8 kpa. Organ informował stronę o każdym etapie postępowania umożliwiając jej wypowiedzenia się w sprawie, a także wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej (art. 7 i art. 77 kpa), dokonując przy tym wszechstronnej oceny tego materiału dowodowego, a także uzasadniając decyzję administracyjną w sposób wymagany przez normę prawną. Organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Organy czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu nieznajomości prawa i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek. Inspektorzy WIIH przekazali stronie pouczenia o prawach i obowiązkach kontrolowanego już na wstępie kontroli, także w protokołach kontroli pouczyli o prawie do zgłoszenia uwag oraz we wszczęciu postępowania wskazywano stronie jej prawa. Ponadto informowano o etapach czynności kontrolnych oraz postępowania administracyjnego. Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu uważa, że zarzut strony jest niezasadny.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że pobrane próbki paliwa stałego były niezgodne z wymaganiami wskazanymi przez stronę w świadectwie jakości nr PARP01072502 (SJP01072502) z 1 lipca 2025 r. w zakresie parametru zawartość części lotnych, w związku z czym Wielkopolski WIIH zasadnie wydał decyzję w oparciu o art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Strona w odwołaniu wskazała, że waga naruszenia prawa jest znikoma gdyż znikome są odchylenia od wskazanych wartości parametrów w świadectwie jakości i nie mają one wpływu na proces spalania paliwa stałego. Umieszczenie parametru „zawartość części lotnych" według strony było błędem technicznym, a nie świadomym i celowym podaniem nieprawdziwych danych. W przedmiotowym odwołaniu wskazano, że parametr ten nie jest wymagany ustawowo, a zatem jego brak nie powoduje sankcji i z tego powodu błędne oznaczenie w stopniu minimalnie przekraczającym wartość deklarowaną powinno zostać poddane ocenie z uwzględnieniem zasady proporcjonalności, wskazując przy tym, że „parametr zawartość części lotnych" jest typowo technicznym parametrem i nie stanowi elementu, na podstawie którego konsumenci podejmują decyzję zakupowe". Dlatego też strona wnosi o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej.

W ocenie Prezesa Urzędu powyższe argumenty są bezpodstawne i nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosząc się do sugestii strony, iż organ nie powinien wziąć pod uwagę niezgodności parametru „zawartość części lotnych" gdyż nie jest on ujęty w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych dla tego sortymentu węgla (parametr ten nie jest wymagany ustawowo), Prezes Urzędu wyjaśnia, że skoro strona zadeklarowała w świadectwie jakości parametr „zawartość części lotnych" organ pierwszej instancji sprawdzając jakość paliwa stałego był zobligowany do zweryfikowania, czy wprowadzane do obrotu paliwo stałe w sortymencie „orzech" spełnia deklarowane wartości wskazanych parametrów poprzez zlecenie badań laboratoryjnych. To na przedsiębiorcy wprowadzającym do obrotu paliwo stałe spoczywa obowiązek wystawienia świadectwa dla danego sortymentu paliwa stałego i zapewnienia aby parametry rzeczywiste były zgodne z deklarowanymi w wystawionym świadectwie. Wskazane w świadectwie jakości parametry paliwa stałego muszą być zgodne ze stanem faktycznym. W toku kontroli strona zadeklarowała w świadectwie jakości parametr „zawartość części lotnych" max. 37,5%. Zlecone badania laboratoryjne wykazały, że wartość tego parametru zadeklarowana w świadectwie przez przedsiębiorcę była niezgodna z rzeczywistą wartością potwierdzoną wynikami badań laboratoryjnych. Prezes Urzędu zwrócił się pismem z 6 lutego br. do laboratorium SGS Polska Sp. z o.o. z prośbą o przedstawienie stanowiska i wskazanie wpływu wartości parametru zawartość części lotnych na cechy użytkowe paliwa stałego. W odpowiedzi wskazało, że węgiel który posiada mniejszą zawartość części lotnych podczas spalania wyemituje mniej zanieczyszczeń a zatem mniejszą emisję zanieczyszczeń do środowiska. Prezes Urzędu uznał, że większe wartości zwartości części lotnych świadczą o wyższej emisji zanieczyszczeń do środowiska a więc podana informacja o wielkości ww. parametru w świadectwie jakości wprowadza konsumenta w błąd. Prezes Urzędu przychyla się do stanowiska Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego orzekającego w innej sprawie z zakresu przestrzegania przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, który wskazał, że *„W ocenie Sądu, działania przedsiębiorcy polegające na wypisaniu w świadectwie jakości danych niezgodnych ze stanem faktycznym,* ***stanowią istotne naruszenie przepisów ustawy o systemie monitorowania jakości paliw****, bowiem wprowadzają konsumentów błąd, co do jakości paliwa i stanowią nieuczciwą,* ***w konsekwencji niedopuszczalną reklamę wyrobu****. W ocenie Sądu działanie polegające na wykazaniu, w świadectwie jakości właściwości danego produktu, których on w rzeczywistości nie posiada, mają negatywny wpływ na pewność obrotu gospodarczego i mogą powodować eliminowanie konkurencji, która takich praktyk nie stosuje podając wartości paliw stałych*

zgodnie ze stanem faktycznym. Ponadto świadectwo jakości ma zapewnić rzetelność podawanych informacji w obrocie gospodarczym w szczególności w odniesieniu do konsumentów, którzy nie mają środków do weryfikacji danych podawanych przez przedsiębiorcę" (wyrok WSA z 16 marca 2021 r. VI SA/Wa 2443/20).

Zgodnie z treścią art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, jeżeli badania wykazały, że wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne ze stanem faktycznym organ zobligowany jest do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Przepisy nie wskazują możliwości odstąpienia zarówno w przypadku pomyłki pisarskiej pracownika jak i w przypadku, gdy podany parametr „zawartość części lotnych" nie jest wymagany rozporządzeniem dla węgla sortymentu orzech, ale został zadeklarowany przez przedsiębiorcę w wystawionym przez siebie świadectwie jakości paliwa stałego.

Odnosząc się do informacji zawartych w piśmie strony, że parametry wpisane w świadectwie jakości pochodzą z certyfikatu jakości wystawionego przez dostawcę badanego paliwa stałego, organ wskazuje, że nie kwestionuje źródła pochodzenia informacji o wartościach parametrów jakościowych wprowadzanego przez kontrolowanego przedsiębiorcę, jednocześnie stwierdza, że rzeczywiste parametry paliwa stałego są niezgodne z deklarowanymi (niezgodne z wartościami uzyskanymi w wyniku przeprowadzonych badań laboratoryjnych). Przedsiębiorca odpowiada za parametry jakościowe paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu. Wskazać należy, że jednym z celów wprowadzenia obowiązku wystawiania świadectwa jakości przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe było to, że parametry paliwa zakupionego mogą być inne niż paliwa sprzedawanego np. ze względu na sposobu jego przechowywania. Prezes Urzędu w kontekście argumentacji przytoczonej przez stronę, wyjaśnia, że podziela zdanie wyrażone przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który orzekając w innej sprawie trafnie stwierdził, że: *„przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo samodzielnie odpowiada za jakość paliwa w chwili wprowadzenia tego paliwa do obrotu, a celem nałożonego na niego obowiązku wystawienia świadectwa jakości paliw jest zapewnienie rzetelnej i wyczerpującej informacji nabywców (konsumentów) odnośnie parametrów nabywanego produktu. […] Wystawione przez skarżącego świadectwo, bez względu na przyczyny, które spowodowały wystawienie świadectwa o treści niezgodnej ze stanem faktycznym, narusza art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw."*(por. wyrok sygn. akt V SA/Wa 266/21 z 8 kwietnia 2021 r. niepublikowane). W świetle powyższego, to strona nie zaś dostawca paliwa, odpowiada za wystawienie świadectwa jakości nr PARPO1072502 (SJP01072502) z 1 lipca 2025 r. dla którego badania laboratoryjne wykazały, że węgiel kamienny był niezgodny z parametrami wskazanymi w tym świadectwie.

Odnośnie do odchyleń parametru należy zwrócić uwagę, że ustawodawca określając parametry paliwa stałego w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych w § 2 określił poziom dopuszczalnych odchyleń wartości poszczególnych parametrów jakościowych. Wyjaśnić należy, że wyniki paliwa stałego uwzględniają niniejsze odchylenia a pomimo to wyniki próbek dla parametru zawartość części lotnych nie spełniały zadeklarowanych wymagań. Dlatego też należy uznać, że wyniki paliwa stałego, które przekraczają wskazane wartości dla danego parametru bez względu czy są to małe czy duże odchylenia parametrów paliwa stałego są niezgodne z deklarowanymi. Świadectwo jakości wystawione przez przedsiębiorcę nr PARP01072502 (SJP01072502) z 1 lipca 2025 r. zgodnie z prawem musi odzwierciedlać stan rzeczywisty paliwa stałego. Powyższe stanowisko

podziela również Wojewódzki Sąd Administracyjny w innej sprawie sygn. akt V SA/WA 3477/21 z 24 maja 2022 r. *W ocenie Sądu mając na uwadze treść uzasadnienia do projektu ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz niektórych innych ustaw (por. druk nr 2087 Sejmu VII Kadencji) określającym, cel wystawiania świadectwa jakości paliw, równie ważne jest aby świadectwo odzwierciedlało stan rzeczywisty wprowadzanego do obrotu paliwa, nie wystawienie jakiegokolwiek świadectwa. Zdaniem Sądu również penalizacja na gruncie prawa administracyjnego zachowania polegającego na wystawieniu świadectwa jakości paliwa stałego niezgodnie ze stanem faktycznym, została motywowana przez ustawodawcę, potrzebą zapewnienia rzetelnej i wyczerpującej informacji nabywców (konsumentów) odnośnie do nabywanego produktu, a zatem potrzebą zapewnienia świadomości odnośnie do rzeczywistej relacji ceny do jakości (parametrów) nabywanego produktu, a tym samym potrzebą zapewnienia konsumentowi rzeczywistego prawa wyboru, a także potrzebą zapewnienia odnośnie jakości zakupionego (w tym przypadku węgla).*

Prezes Urzędu wskazuje, że ustalenie organu pierwszej instancji, iż strona wystawiła 1 lipca 2025 r. świadectwo jakości paliw stałych nr PARP01072502 (SJP01072502), w którym wartości parametrów jakościowych były niezgodne ze stanem faktycznym znajduje oparcie w materiale dowodowym sprawy i organ był zobowiązany do zastosowania sankcji karnych. Prezes Urzędu wyjaśnia, że organ administracji wydając decyzję na postawie art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie dysponuje instytucją uznania administracyjnego lecz działa w ramach decyzji związanej – ustawodawca jednoznacznie nakazuje wymierzenie sankcji w postaci administracyjnej kary pieniężnej. Ustawodawca w art. 35c ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, postanowił, że wysokość kary pieniężnej wymierzanej w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 9 i 10 wynosi:

1) od 10.000,00 zł do 25.000,00 zł – w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200.000,00 zł;
2) od 25.001,00 zł do 100.000,00 zł - w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego przekracza kwotę 200.000,00 zł.

Zgodnie z wolą ustawodawcy wyrażoną w art. 35d ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, karę pieniężną podmiotom, o których mowa w art. 35a pkt 1-3, 6 i 9-11 wymierza wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Organ ten zgodnie z dyspozycją art. 35d ust. 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, ustalając wysokość kar pieniężnych, o których mowa w art. 35c ust. 5, uwzględnia dotychczasową działalność przedsiębiorcy dokonującego naruszenia, wielkość obrotu z tej działalności lub wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli.

Prezes Urzędu po ponownym przeprowadzeniu postępowania wyjaśnia, że z treści zaskarżonej decyzji wynika, że organ pierwszej instancji za wartość paliw stałych wprowadzanych do obrotu przyjął wartość partii węgla, z której pobrano próbki do badań. Wartość ta nie przekraczała kwoty 200.000,00 zł. W konsekwencji zasadnym było wymierzenie stronie kary pieniężnej zawierającej się w przedziale wskazanym w art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw czyli od 10.000,00 zł do 25.000,00 zł. Organ pierwszej instancji w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania administracyjnego z 27 października 2025 r. (sygn. NR.8361.113.2025) przywołując przepis art. 35d ust. 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości

paliw, zwrócił się do strony o przekazanie do WIIH, w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, informacji o wielkości obrotu z działalności wprowadzania do obrotu paliw stałych oraz wartości paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez przedsiębiorcę w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli. Strona pismem z 12 listopada 2025 r. przekazała wnioskowane przez organ informacje. Organ pierwszej instancji w decyzji z 25 listopada 2025 r. wskazał, że wymierzył karę w dolnej granicy przedziału określonego w przepisie art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, tj. 10.000,00 zł. Przy jej wymierzaniu Wielkopolski WIIH wziął pod uwagę następujące dane, tj. od kiedy jest prowadzona działalność gospodarcza, czy występowały wcześniej naruszenia w zakresie wystawiania świadectwa jakości paliw stałych oraz wartość paliwa stałego pobranego do badań laboratoryjnych.

Prezes Urzędu wyjaśnia, że przepisy ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie upoważniają organów administracji wydających decyzję na podstawie art. 35a pkt 9 lit. b w zw. z art. 35c ust. 5 i w zw. z art. 35d ust. 1 i 4 ww. ustawy do wymierzenia kary pieniężnej poza ustawowym zakresem i nie podlega ona zasadom proporcjonalności.

Odnosząc się do zarzutu strony nie zastosowania instytucji z art. 189f § 1 kpa Prezes Urzędu, wskazuje, że organ pierwszej instancji rozpatrzył przesłanki z art. 189f § 1 kpa.

Rozważając możliwość zastosowania art. 189f § 1 kpa organ odwoławczy informuje jakie podstawowe przesłanki muszą zostać spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to:

1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Jak wskazano zamierzonym efektem wprowadzenia obowiązku wystawiania świadectw jakości ma być uporządkowanie rynku paliw stałych i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskania rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat nabywanego produktu. Przy rozstrzyganiu kwestii znikomego stopnia szkodliwości czynu stanowiącego jedną z przesłanek odstąpienia od nałożenia kary należy mieć na względzie dobra chronione przez naruszoną normę. W tym przypadku dobrem tym są: prawo konsumenta (nabywcy paliw stałych) do rzetelnej i zgodnej ze stanem faktycznym informacji o cechach nabywanego paliwa stałego, a także ochrona życia, zdrowia, środowiska i interesów konsumentów. W tym kontekście ocena skali naruszenia reguł prawa, rozumiana jako wielkość odstępstwa od normy, nie może przełożyć się na znikomy wpływ na wymienione powyżej dobra. Stan ten przeczyłby normie zawartej w przepisie art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Jak uprzednio wyjaśniono obowiązek z art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie został ograniczony podmiotowo i przedmiotowo. Obowiązek sporządzenia i przekazania nabywcy kopii świadectwa jakości paliw stałych zgodnego ze stanem faktycznym, w momencie wprowadzania danego paliwa do obrotu, aktualizuje się przy każdej transakcji niezależnie od jej wartości, ilości wprowadzonego do obrotu paliwa, czy rodzaju podmiotu nabywającego dany towar. Prezes Urzędu podziela zdanie Naczelnego Sądu

Administracyjnego, który orzekając w innej sprawie celnie wskazał: *„To nie mierzona kwotą w złotych wartość wprowadzonego do obrotu paliwa ma miarodajne znaczenie dla oceny wagi naruszenia prawa, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 1 kpa, lecz chronione prawem wartości i dobra, w odniesieniu do których rozważana jest skala ich naruszenia. Jeżeli więc wprowadzenie art. 6c ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw było również motywowane – a trzeba uznać to za aksjomat – potrzebą zapewniania efektywnej ochrony prawa wyboru nabywców oraz – co trzeba podkreślić – potrzebą zapewnienia konsumentom szeroko rozumianego (poczucia) bezpieczeństwa, a to zważywszy na rodzaj i przeznaczenie produktu, w tym rzecz jasna bezpieczeństwa życia i zdrowia, to uwzględniając znaczenie tych wartości w relacji do treści oraz istoty obowiązku adresowanego do przedsiębiorców wprowadzających do obrotu paliwo stałe, za uzasadniony trzeba uznać wniosek, że waga nawet jednorazowego naruszenia prawa nie mogła być oceniona, jako znikoma”* (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 18 sierpnia 2020 r., II GSK 497/20).

Prezes Urzędu ponownie wskazuje, że z materiału dowodowego sprawy wynika, że oceny spełniania wymagań jakościowych badanej partii węgla dokonano z uwzględnieniem poziomu dopuszczalnych odchyleń. Z treści sprawozdania z badań nr 20/200004203/329-001A z 14 lipca 2025 r. dla próbki nr 0933/25/4750 oraz sprawozdania z badań nr 20/200004203/329-001AK z 14 lipca 2025 r. dla próbki kontrolnej nr 7090/25/4750 w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że przedmiotowy węgiel kamienny orzech (luz) nie spełniał wymagań jakościowych wskazanych przez stronę w treści świadectwa jakości nr PARP01072502 (SJP01072502) z 1 lipca 2025 r. Prezes Urzędu wyjaśnia, że z powyższych względów, w sytuacji, gdy badany węgiel kamienny jest niezgodny z parametrami wskazanymi w świadectwie jakości paliwa stałego, wystawionym przez przedsiębiorcę nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa. Należy podkreślić, że w sprawie doszło wprawdzie do zaprzestania naruszenia prawa, jednak nastąpiło to dopiero na skutek kontroli Wielkopolskiego WIIH w momencie przekazania sprawozdania z badania laboratoryjnego. Ponadto, w omawianym przypadku waga naruszenia prawa nie jest znikoma, co znalazło odzwierciedlenie w treści uzasadnienia decyzji. W niniejszej sprawie kontrolowany nie dopełnił ciążących na nim obowiązków, a w konsekwencji kupujący otrzymali informacje o jakości oferowanego paliwa stałego niezgodnej ze stanem faktycznym. Świadectwo jakości jest potwierdzeniem spełnienia przez paliwo stałe wymagań jakościowych, a w wielu przypadkach jest również deklaracją wprowadzającego, informującą, że oferowane przez niego paliwo stałe posiada lepsze niż minimalne parametry jakościowe wynikające z rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych. Nie można zgodzić się z argumentacji strony, że świadectwo jakości nie stanowi podstawy podjęcia decyzji o zakupie węgla. Ponadto przedstawiona w odwołaniu argumentacja co do niskiej istotności odchylenia od normy parametru, „zawartość części lotnych”, rzekomo „nie mającej wpływu na wybór konsumenta”, ma charakter wysoce oceny i subiektywny. Wbrew twierdzeniom strony, podawanie przez przedsiębiorcę w świadectwie jakości błędnych, zawinionych, czy niezgodnych ze stanem faktycznym parametrów jakości tego paliwa, godzi bezpośrednio w interes konsumentów, poprzez wprowadzenie w błąd co do właściwości tego paliwa, a pośrednio także narusza zasady konkurencyjności, utwierdzając konsumenta w tym przeświadczeniu o prawidłowej charakterystyce paliwa wprowadzanego do obrotu przez konkretnego przedsiębiorcę.

Prezes Urzędu po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że nie jest możliwe

odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 kpa, gdyż przesłanki znikomej wagi naruszenia prawa i zaprzestania naruszania prawa, muszą wystąpić łącznie, co w tej sprawie nie miało miejsca. Badania laboratoryjne wykazały, że wartość parametru paliwa stałego, jakim jest zawartość części lotnych deklarowanych przez stronę zostały przekroczone, dlatego nie można mówić o znikomej wadze naruszenia. Prezes Urzędu wyjaśnia, że wystawienie świadectwa jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne ze stanem faktycznym stanowi naruszenie o charakterze deliktu administracyjnego, które zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Oznacza to, że przedsiębiorca taki nie może się z niej zwolnić i obciążony jest nią niezależnie od tego, czy spowodował wadliwą jakość paliwa stałego i czy ponosi on z tego tytułu jakąkolwiek winę. Sprzedawca ponosi odpowiedzialność nawet jeżeli nie wiedział, iż wprowadzane do obrotu paliwo stałe nie spełnia określonych wymagań. Zgodnie z dyspozycją art. 35d ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw do nałożenia tej kary uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. W świetle powyższego oczywistym jest, że w tej sprawie nie ziściły się przesłanki odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o których mowa w art. 189f § 1 pkt 2 kpa. Podsumowując w sprawie brak jest przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 189f § 1 kpa.

Prezes Urzędu przeprowadzając ponownie postępowanie nie dopatrzył się też przesłanek umożliwiających zastosowanie art. 189f § 2 kpa. Wynika to z faktu, że ustawodawca w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wskazał termin wykonania obowiązku, polegającego na wystawieniu świadectwa jakości paliw stałych – jest to moment wprowadzenia tych paliw do obrotu. Prezes Urzędu podkreśla, że partia paliwa stałego była niezgodna z wymaganiami rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych. W związku z powyższym nie jest możliwe usunięcie skutków naruszenia prawa poprzez następcze działania. Naruszona norma chroni m.in. prawo konsumenta do rzetelnej i zgodnej ze stanem faktycznym informacji, co powinno nastąpić w momencie wprowadzania do obrotu danej partii paliwa stałego. W konsekwencji na gruncie tej sprawy nie ziściły się przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu na postawie art. 189f § 3 kpa.

Zdaniem Prezesa Urzędu sformułowany w treści odwołania zarzut naruszenia art. 189f § 1 kpa jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazać należy także, że w treści zaskarżonej decyzji z 25 listopada 2025 r. znak NR.8361.113.2025, organ pierwszej instancji dokonał pełnej analizy instytucji odstąpienia od wymierzenia kary administracyjnej, uregulowanej w art. 189f kpa.

Prezes Urzędu wskazuje, że zgodnie z art. 107 § 3 kpa uzasadnienie faktyczne decyzji zawiera fakty, które organ uznał za udowodnione, dowody, na których się oparł oraz wyjaśnienia podstaw prawnych z przytoczeniem przepisów prawa. Prezes Urzędu po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji Wielkopolskiego WIIH z 25 listopada 2025 r., (znak sprawy NR.8361.113.2025).

W związku z powyższym, wymierzoną karę pieniężną należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, którego numer wskazano w zaskarżonej decyzji, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
   1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
   2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
   3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
   4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo – administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935 z 2025 r. poz. 1685, 769, 1427); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Joanna Jankowska-Kuć
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Otrzymują:

1) [xxxxx]
2) Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej